

"Meillä on ikuisuus aikaa... Rakas." Heleä ääni sanoo vieressäni. En uskalla avata silmiäni, mitä jos tämä on vain unta, enkä kuule häntä enää. Korviini kantautui kaukaisia autojen ääniä, lintujen viserrystä ja tuulen kevyt ulina. Kaikki äänet ovat silti kirkkaita ja selkeitä. Heleä ääni kuului taas. "Ikuisuus toden totta... Heh." Hän naurahti ja seuraavaksi tunsin kasvoillani kevyen pyyhkäisyn. Hymyilin hieman. Hänen ruumiinlämpönsä on sama kuin omani. Täydellistä. Ihollani seilaa satunnaisesti hipovat kevyet sormenpäät hellästi hivellen. Ne aiheuttavat kylmät väreet läpi koko vartaloni. Olin ikävöinyt tuota. Vihdoin uskalsin avata silmäni. Nopeasti kuin salaman isku... ei, nopeammin. Katosta roikkuvan lampun valo oli kirkas. Myös katon puu kuvio on tarkka, eikä yhtään samanlaista kohtaa löydy. Katseeni hakeutuu vieressäni seisovaan naiseen. Hän on noin parikymppinen ja hänen kasvonsa ovat lumen valkeat, ja hänen silmissään on kaunis kirkkaan punainen kiilto sädehtien onnesta. Katossa sijaitseva lamppu, se ei näytä samalta kuin ennen, se on paljon tarkempi ja -yah- rumempi, vain valkoinen muovi suojaamassa ettei lampun lasi pääse tippumaan. Näen kuinka valohiukkaset rynnivät kilpaa polttimossa tuoden meille valoa. Kaunista. Liikuttelen varpaitani, ne vaikuttavat edelleen olevan paikoillaan ja tunnen paljain varpain pehmeän alustan jolla makaan. Sormieni vuoro. Ne silittävät makuualustan pintaa tunnustellen. Tuntoaistini ei ollut eläessään ollut näin hyvä. Pongahdin alta sekunnin murto-osan pystyyn ja lähdin viilettämään huoneen toisella reunalla sijaitsevan ikkunan ääreen. Kaikki on niin kaunista ja vehreää ulkona. Kuulin helposti nopeat askeleet luokseni. Pian nainen jo halasi minua ja puristi syleilyynsä. "Oli ikävä." Keveä ääni kuiskasi korvaani. "Minunkin sinua Rouvaseni." Hymähdin sana valinnalleni. Ääneni oli muuttunut, kuten minä itsekkin. Se ei ollut enää vain örinää, nyt se oli matalaa, silkkistä ja hyvin kohteliasta. Katsoin naista suoraan silmiin. Punainen kiilto vallitsi edelleen, mutta nyt se oli hillitympi. Valkoinen iho oli entistä vaaleampi ja kylmempi. Jotenkin suloisempi. Hän painaa varovasti huulensa omilleni. Olen taivaassa. Alkuun suudelmamme on herkkä ja ujo. Kuten ennenkin. Nyt vain tiedän saavani hänestä enemmän irti. Suudelma muuttuu intohimoisemmaksi. Tätä olin kaivannut. Erotan huuleni vastahakoisesti hänen täydellisistä huulistaan. Otan askeleen kauemmas. "Olen kaivannut sinua!" Hätkähdin omaa ääntäni, mutten antanut sen häiritä. Suutelin häntä vielä kevyesti. "Tämä oli sen arvoista." Hän vastasi ja hymyili minulle. Seisomme pitkän tovin vain hiljaa ja ulos tuijottaen. Kurkussani koko ajan vällinnut kihelmöinti yltyy. Haluan ulos. Haluan tyydyttää janoni. Naisen vaalean ruskeat kiharoilla olevat pitkät hiuksen heilahtivat vaisusti hänen kääntäessään päätään minua kohden luonnottoman hitaasti. "Käydään nopeasti." Hän vastasi äänettömään kysymykseeni hymyillen. Avasin oven joka johti parvekkeelle. Sieraimiini leijaili raikkaan sateen jälkeinen metsän tuoksu. Se on... Sanainkuvaamatonta. Haistoin metsässä eri marjoja ja kukkia. Myös karhun. Nyt en enää kyennyt hillitsemään janoani, syöksähdin sekunnissa parvekkeelta karhuun kiinni ja imen veren siitä. Tunnen nesteen virtaavan suoniini. Se vahvistaa minua. Karhun veri alkaa loppua ja palo kurkussani ei meinaa laantua, haluan lisää. Vierelleni on talsinut toinen mesikämmen haistaessaan veren. Edellistä isompi ja verisempi. Se saa myös kokea janoni, vaikka se yrittääkin pyristellä pois otteestani. Veri virtaa, tunnen virkistyvääni ja voimistuvani. Saatuaani ateriani päätökseen pyyhkäisen vielä kädelläni poskelleni valuneet veri norot. "Ensikertalaiseksi aika siisti veto." En ollut huomannut naisen seuraavan ateriointiani. "Kiitos, meillähän on vielä 'ikuisuus aikaa' hioa se täydellisen puhtaaksi." Virnistin ja kiidin hänen luokseen halatakseni häntä. 'Ikuisuus tosiaan'.